

บ้านตลาดหัต

สภาพหมู่บ้านตลาดหัตปัจจุบัน (มิถุนายน ๒๕๕๑)

ห้องแถว ร้านค้าริมถนนได้เปลี่ยนสภาพไป เพราะเส้นทางคมนาคมสะดวก
ผู้คนจึงไปจับจ่ายใช้สอยในตัวเมืองนคร หรือตลาดท่าแพเสียเป็นส่วนใหญ่

๑. ลักษณะทางกายภาพ

บ้านตลาดหัตเป็นหมู่บ้านที่ ๙ ของตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช อยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอเมืองไปทางทิศเหนือประมาณ ๑๗ กิโลเมตร ประกอบด้วยกลุ่มบ้าน ๒ กลุ่ม คือ บ้านตลาดหัต และบ้านสี่แยกตลาดหัต

ทิศตะวันออก ติดกับบ้านดอนทะเล
ตำบลปากพูน
ทิศตะวันตก ติดกับบ้านท่าแพ
ตำบลปากพูน

๑.๑ ขนาดและอาณาเขต

บ้านตลาดหัตมีพื้นที่ประมาณ ๒,๕๕๓ ไร่ มีอาณาเขตดังนี้

ทิศเหนือ ติดกับบ้านปากพูน
ตำบลปากพูน
ทิศใต้ ติดกับบ้านสวนจันทร์
ตำบลปากพูน

๑.๒ ภูมิประเทศ

ภูมิประเทศของบ้านตลาดหัตเป็นสันดอนทรายสลับกับที่ราบลุ่ม สันดอนเหล่านี้เกิดจากตะกอนทรายในทะเลที่คลื่นพัดมาทับถมกันเป็นเวลานานปี เมื่อทรุดตัวเต็มที่ ผู้คนก็เข้ามาตั้งถิ่นฐานบ้านช่อง ส่วนที่ลุ่มนั้นเดิมเป็นชายทะเลที่น้ำทะเลถอยร่นไป ทำให้เกิดเป็นผืนดิน ผู้คนก็เข้าไปทำนา จึงดูแลเสมือนมีบ้านเรือนสลับกับท้องนาตลอดหมู่บ้าน

ลักษณะดินในบริเวณสันทราย ส่วนใหญ่เป็นดินทรายปนดินร่วน ลึกราว ๑.๐๐-๑.๕๐ เมตร ถัดจากนั้นจึงเป็นดินเหนียวปนทราย ส่วนในบริเวณที่ลุ่มถัดจากสันทราย มีลักษณะเป็นดินเหนียว การระบายน้ำไม่ดี จึงเหมาะแก่การทำนา

ลำน้ำธรรมชาติในหมู่บ้านคือ คลองท่าแพ (คลองปากพูน) และคลองบางน้ำเค็ม ซึ่งเป็นลำน้ำขนาดเล็กที่ไหลจากบ้านสวนจันทร์ (หมู่ที่ ๕) มาบรรจบกับคลองท่าแพทางตอนเหนือของหมู่บ้าน

๒. ลักษณะทางสังคม

ประชากรในบ้านตลาดห้วยมี ๒๕๒ ครัวเรือน (มีจำนวน ๑,๒๗๙ คน) ตั้งบ้านเรือนเรียงรายตามถนนในหมู่บ้านซึ่งมีอยู่สองสาย และในสวนมะพร้าวในจำนวนนี้ร้อยละ ๗๕ นับถือศาสนาพุทธ ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ ๒๕ นับถือศาสนาอิสลาม ประชากรเข้ามาตั้งถิ่นฐานในบริเวณนี้มาแล้วเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ ปี ในหมู่บ้านนี้มีวัดอยู่วัดหนึ่งคือ วัดโบสถ์ แต่พุทธศาสนิกชนบางส่วนก็ไปประกอบศาสนกิจที่วัดท่าม่วง (หมู่ที่ ๒) และวัดท่าแพ (หมู่ที่ ๑) ส่วนศาสนสถานในศาสนาอิสลาม มีมัสยิดอยู่หนึ่งแห่งคือ มัสยิดดารุนนาอิม (มัสยิดปากพูนใต้) ในหมู่บ้านนี้มีวัดร้างอยู่สองวัด คือ วัดมะม่วงแก้ว และวัดป่าเปี้ยว (ปัจจุบันเป็นที่ว่างเปล่าอยู่ใกล้วัดโบสถ์)

สถานศึกษาระดับประถมศึกษาในหมู่บ้านคือ โรงเรียนวัดโบสถ์ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ และยังมีโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามอีกโรงเรียนคือ โรงเรียนดารุนนาอิม

ส่วนบริการทางด้านสาธารณสุขแก่ประชาชน มีสถานีอนามัยในหมู่บ้านคือ สถานีอนามัยบ้านตลาดห้วย สร้างตามแบบของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ด้วยงบประมาณแผ่นดินปี ๒๕๓๙ วงเงิน ๓,๖๔๐,๐๐๐ บาท แล้วเสร็จเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๔๐

๓. ลักษณะทางเศรษฐกิจ

อาชีพหลักของชาวตลาดห้วยคือ อาชีพการเกษตร ได้แก่ การทำสวนมะพร้าว การประมง การทำนา การทำนาถุ้ง และเลี้ยงสัตว์ปีก ด้วยเหตุที่ภูมิประเทศเหมาะสมแก่การปลูกพืชยืนต้น พื้นดินเป็นทรายร่วนเป็นส่วนใหญ่ จึงมีการทำสวนมะพร้าวทั่วทั้งหมู่บ้าน ส่วนอาชีพประมงส่วนใหญ่เป็นประมงชายฝั่ง ซึ่งมีผลผลิตไม่มากนัก

อาชีพนอกภาคเกษตรกรรม ได้แก่ การค้าขาย และการรับจ้าง โดยเฉพาะการรับซื้อผลผลิตจากสวนมะพร้าวไปขายในตลาดหัวอูฐ ซึ่งเป็นตลาดพืชผลที่ใหญ่ที่สุดในภาคใต้

๔. ลักษณะทางการคมนาคม

เส้นทางคมนาคมสายหลักที่ใช้เดินทางเข้าออกหมู่บ้าน คือ "ถนนขุนพา" เดิมเป็นถนนลาดยางดับเบิลเซอร์เฟส ระยะทาง ๓.๖๘๑ กิโลเมตร อาจารย์วุฒิถาวรพราหมณ์ บ้านหมู่ที่ ๒ ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช เล่าว่าถนนสายนี้ ขุนพามหัทศนาคน นายทหารรักษาวัง (สมัยรัชกาลที่ ๖) ซึ่งอยู่ที่ค่ายวิชราชูปัจจุบัน ได้เป็นกำลังหลักในการตัดถนนสายนี้ เมื่อ พ.ศ.๒๔๖๕ โดยระดมทหารและว่าจ้างแรงงานชาวบ้านมาขุดจากตลาดท่าแพมาถึงคลองบางน้ำเค็ม ส่วนที่เหลือชาวบ้านตลาดห้วยได้ช่วยกันเรียโรเงินและวัสดุประเภทดินลูกรัง หินและทรายมาถม ชาวบ้านจึงขนานนามเพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ริเริ่มสร้างถนนสายนี้ว่า "ถนนขุนพา" สามารถใช้เป็นเส้นทางหลักในการเข้าออกหมู่บ้านนี้ตลอดมากว่า ๘๐ ปี

ต่อมาในปีงบประมาณ ๒๕๔๐ กรมโยธาธิการได้เข้ามาบูรณะโดยการปูผิวด้วยแอสฟัลติกคอนกรีต และกำหนดเป็นถนนหมายเลข นศ ๒๐๐๖ (ท่าแพ-ท่าม่วง)

๕. ประวัติชื่อหมู่บ้าน

ชื่อ "บ้านตลาดห้วย" ได้มาจากชื่อตลาด

ถนนบุณฑ (ระยะทาง ๓.๖๔ กม.)

เป็นเส้นทางเข้าออกหมู่บ้านตลาดนัดที่จัดว่าสะดวกกว่าเส้นทางอื่น
ที่สวนทิวทวารวราชที่มีวิทยาลัยสารพัดช่างนครศรีธรรมราชตั้งอยู่

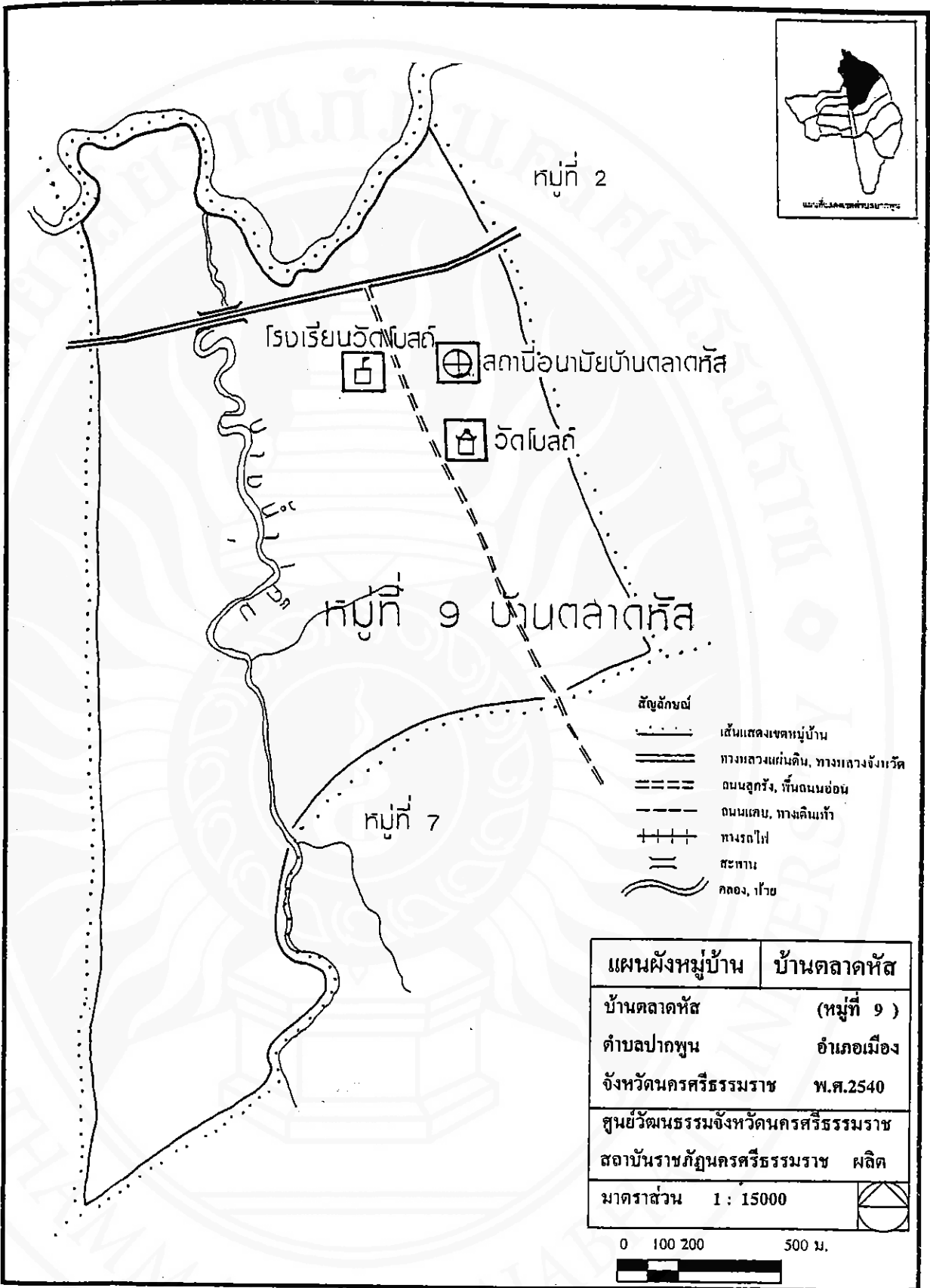
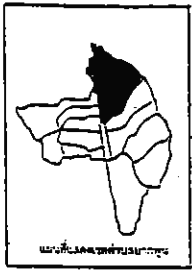
นัดจ่ายทุกวันพฤหัสบดี โดยมีพ่อค้าแม่ค้าจากหมู่บ้าน
และตำบลใกล้เคียงมาซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้ากัน
จนทำให้พื้นที่นี้กลายเป็นหมู่บ้านในที่สุด

นายเขียน สุจริตกุล* เล่าว่าด้วยเหตุที่เส้นทาง
เข้าออกหมู่บ้านไม่สะดวก ชาวบ้านในตำบลปากพูน
ตกลงใจกันที่จะแลกเปลี่ยนและซื้อขายสินค้าในพื้นที่
หมู่บ้านนี้ โดยนัดหมายกันทุกวันพฤหัสบดี ตั้งแต่
เดือนเมษายน ๒๕๖๓ เป็นต้นมา สินค้าที่นำมา
แลกเปลี่ยนหรือซื้อขายเป็นสินค้าอุปโภคบริโภค ได้แก่
อาหารทะเล ของป่า น้ำตาลมะพร้าว (น้ำตาลปีบ)
หอย ไข่ และคอปที่ทำจากต้อหมาก เป็นต้น ชาวบ้าน
หลายตำบล มีพ่อค้าแม่ค้าจากทุกสารทิศ ต่างหลั่งไหล

มาที่นี่ ทำให้มีการก่อสร้างบ้านเรือนทั้งถาวร และ
ชั่วคราวขึ้นเป็นทิวแถว โดยเฉพาะห้องแถว ศาลาและ
ร้านค้า ชาวบ้านต่างพากันเรียกตลาดนัดนี้ว่า "ตลาดนัด"
ตลาดนัดนี้ยั่งยืนมาได้ถึง พ.ศ.๒๕๖๕ ก็ยุติลง
เพราะเส้นทางรถยนต์สะดวกขึ้น ชาวบ้านจึงไปจับจ่าย
จากตลาดท่าแพและตัวเมืองนครศรีธรรมราชเสียเป็น
ส่วนใหญ่ ตลาดนัดจึงซบเซาและเลิกไปในที่สุด

เมื่อทางราชการเห็นว่าชุมชนละแวกนี้มีความ
หนาแน่นขึ้น จึงได้แบ่งแยกพื้นที่ออกจากหมู่ที่ ๒
(บ้านดอนทะเล) มาตั้งเป็นหมู่บ้านใหม่ (หมู่ที่ ๙)
เรียกว่า "บ้านตลาดนัด" ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๓๕ และใช้
สืบมาตราบปัจจุบัน

*สัมภาษณ์นายเขียน สุจริตกุล อายุ ๖๓ ปี ณ บ้านเลขที่ ๓๕๘/๑
หมู่ที่ ๒ (บ้านดอนทะเล) ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัด
นครศรีธรรมราช วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๐

แผนผังหมู่บ้าน	บ้านตลาดห้ำ
บ้านตลาดห้ำ	(หมู่บ้าน 9)
ตำบลปากพูน	อำเภอเมือง
จังหวัดนครศรีธรรมราช	พ.ศ.2540
ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช	
สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช ผลิต	
มาตราส่วน	1 : 15000

